

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimm - Bratříček a Sestřička.pdb

PDB Name: Bratříček a Sestřička
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Bratříček a Sestřička
Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková

Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Bratříček vzal Sestřičku za ruku a řekl:

"Od té chvíle, co naše matka zemřela, nastaly nám zlé časy. Macecha nás celé dny bije a vyhání nás pryč. Tvrdé kůrky chleba, které zůstanou, jsou naše strava; i ten psík pod stolem se má lépe, neboť mu častokrátě hodí chutné sousto. Bůh se smiluj, kdyby to naše matka věděla. Pojd', půjdeme spolu do světa."

Tak šli celý den a protože pršelo, řekla Sestřička:

"To Bůh a naše srdce společně pláčou."

Večer přišli do hlubokého černého lesa a byli celí unavení žalostí, hladem a tou dlouhou cestou, tak se uložili do jednoho vykotlaného stromu a tam usnuli.

Druhého rána, když se probudili, stálo slunce už vysoko na obloze a hladilo je horkými paprsky.

Tu pravil Bratříček:

"Sestřičko, já mám žízeň, kdybych věděl, kde je studánka, hned bych šel a napil se. Slyším něco šumět."

Bratříček tedy vstal, vzal Sestřičku za ruku a šli hledat pramínek.

Macecha byla však zlá čarodějnice a dobře věděla, že děti utíkají a tak je tajně sledovala, jak už to čarodějnice umějí, a všechny studánky, potůčky i pramínky v lese začarovala.

Když nyní našli jiskřivý potůček, jak si přes kameny zvesela poskakuje, chtěl se z něj Bratříček napít, ale Sestřička uslyšela, jak pramínek zpívá podivnou písničku:

"Kdo se ze mne napije, v tygra se rázem promění!"

Zvolala:

"Prosím tě, Bratříčku, nepij, sic se změníš v divokou šelmu a mne roztrháš!"

Bratříček se tedy nenapil, i když měl tak velkou žízeň a pravil:

"Dobrá, počkám k dalšímu prameni."

Když přišli k jinému potůčku, uslyšela Sestřička, jak si i on zpívá podivnou písničku:

"Kdo se ze mne napije, ve vlka se rázem promění!"

Zvolala:

"Prosím tě, Bratříčku, nepij, sic se změníš ve vlka a mne sežereš!"

Bratříček se tedy nenapil a řekl:

"Dobrá, počkám k dalšímu prameni, ale tam se napít musím, můžeš říkat, co chceš, žízeň mne celého spaluje."

Když přišli ke třetímu potůčku, uslyšela Sestřička, jak si i on zpívá podivnou písničku:

"Kdo se ze mne napije, v srnce se rázem promění!"

Zvolala:

"Prosím tě, Bratříčku, nepij, sic se změníš v srnce a utečeš mi!"

Ale Bratříček už klečel dole u potůčku a té vody se napil, sotva se však první kapka dotkla jeho rtů, změnil se v srnečka.

Sestřička se rozplakala nad svým ubohým zakletým Bratříčkem, srnčátko také plakalo, seděli smutně vedle sebe, až dívka pravila:

"Upokoj se milé srnčátko, já tě nikdy neopustím."

Pak sundala Sestřička svůj zlatý podvazek a uvázala jej srnčátku kolem krku. Natrhala ostřici a upletla z ní jemný provaz, na něj přivázala srnečka a vedla jej dál a dál do lesa. A když byli dlouho, předlouho šli, přišli k lesní chaloupce. Sestřička se podívala dovnitř, a protože chaloupka byla opuštěná, pomyslíla si:

"Zde bychom mohli zůstat a bydlit."

Pak nasbírala srnečkovi jemné chvoji a mech, aby mu z toho měkké lůžko upravila a každé ráno pak vycházela do lesa, aby tam sbírala kořínky, lesní plody a oříšky a pro srnečka trhala hebkou travu. Večer, když byla Sestřička unavená a pomodlila se, položila svoji hlavu na srnečkův hřbít, to byl její polštářek a spokojeně spolu usnuli. A kdyby měl Bratříček svoji lidskou podobu, byl by to věru skvělý život, co vedli.

Dlouhý předlouhý čas spolu v té divočině sami žili.

Ale jednou se událo, že král té země v tom lese pořádal velký hon. Mezi stromy byl slyšet hlahol lesních rohů, štěkání psů a pokřik lovců; a srneček zatoužil převelice býti při tom.

"Ach," řekl: "Sestřičko, pusť mne ven na lov, už to tu déle nevydržím."

A tak dlouho prosil, až nakonec dívka souhlasila.

"Ale," řekla mu: "večer se vrať, já před těmi divokými lovci chaloupku zamknu, abych tě poznala, žes to ty, zaklepej a řekni: - Sestřičko předrahá, pusť mne dovnitř-, když to neřekneš, neotevřu."

Srneček vyběhl ven a bylo mu krásně a byl celý veselý z té nabyté svobody. Král a jeho lovci uviděli to krásné zvíře a jali se ho pronásledovat, ale nemohli jej dosáhnout, a když si byli mysleli, že už ho mají, tu skočil srneček do křoví a zmizel.

Když se setmělo, běžel Bratříček k chaloupce, zaklepal na dveře a řekl:

"Sestřičko předrahá, pusť mne dovnitř!"

Tu se otevřela malá dvířka, srnec vskočil dovnitř a celou noc odpočíval na svém měkoučkém lůžku.

Druhého rána přišli lovci znova, a když srnec opět uslyšel hlahol lesních rohů a křik lovců, zase neměl stání a prosil:

"Sestřičko, otevři mi, musím ven."

Sestřička mu otevřela a řekla:

"Ale večer musíš být zpět a svoji průpovědku říci."

Když král a jeho lovci srnce se zlatým obojkem opět spatřili, pustili se všichni za ním, ale on byl na ně příliš rychlý a hbitý. Tak to šlo celý den, ale nakonec jej lovci obklíčili a jeden z nich ho zranil na noze, že začal kulhat a utíkal pomaleji.

Jeden z lovců se za ním tajně vydal a sledoval jej až k chaloupce a slyšel, jak volá:

"Sestřičko předrahá, pusť mne dovnitř!"

Pak viděl, jak se otevřely dveře a za srnečkem zase zavřely. Lovec šel ke králi a vše mu vypověděl, co slyšel a viděl.

Tu rozhodl král:

"Lov bude ještě zítra pokračovat."

Sestřička se ale strašlivě vylekala, když viděla, že její srneček je zraněn. Umyla mu krev, přiložil byliny a řekla:

"Jdi si lehnout, milý srnečku, aby ses pozdravil."

Ale ta rána byla tak nepatrná, že když srnec ráno vstal, více ji necítil, a když zvenčí uslyšel hluk lovu, řekl:

"Já se opanovat nemohu, musím být při tom!"

Sestřička plakala a prosila:

"Oni tě zabijí a já tu na tom Božím světě zůstanu sama, nikam tě nepustím."

"Pak zemřu od zármutku," odvětil srneček: "když slyším zvuk lesního rohu, samy od sebe mi nohy běží ven."

Tak nevěděla Sestřička jiné pomoci, než dveře s těžkým srdcem odemknouti a srnečka nechat celého šťastného odběhnout do lesa.

Když jej král uviděl, řekl lovcům:

"Nyní ho budeme celý den pronásledovat až do večera, ale nesmíte jej žádný zranit."

Když slunce zapadlo, řekl král tomu lovcovi:

"Nyní pojď a ukaž mi tu chaloupku!"

A když stál král přede dveřmi, zaklepal a zvolal:

"Sestřičko předrahá, pusť mne dovnitř!"

Dveře se otevřely, král vešel dovnitř a tam byla dívka tak krásná, že krásnější ještě neviděl. Sestřička se polekala, když viděla, že vstoupil nějaký muž, který měl na hlavě zlatou korunu. Ale král vyhlížel přátelsky, vzal ji za ruce a zeptal se:

"Chceš jít se mnou na zámek a stát se mojí ženou?"

"Ano," odvětila Sestřička: "Ale srneček musí se mnou, toho já nikdy neopustím."

Král odvětil:

"Může zůstat u tebe po celý tvůj život a nikdo mu neublíží."

Mezitím přihopsal i srnec, Sestřička jej uvázala na provaz z ostřice a vyvedla jej ven. Král ji posadil před sebe na koně a společně jeli na zámek. Pak s velkou nádherou slavili svatbu, ze Sestřičky byla rázem paní královna a žili dlouhý čas spokojeně a v lásce. Také o Bratříčka bylo dobře postaráno a vesele běhal po zámeckých zahradách.

Zlá macecha, kvůli které děti tenkrát utekly do lesa, si byla myslela, že Sestřičku dozajista roztrhala divá zvěř a nebohého Bratříčka v srnčí podobě dávno lovci zabili. Když však nyní slyšela, jak skvěle se jim vede, zloba a závist hýbaly mocně jejím černým srdcem a neměla klidu a jak by těm dvě ublížila, celé dny a noci přemýšlela.

Její dcera, která byla ošklivá jako noc a měla jen jedno oko, ji činila výčitky:

"Stát se královnou, to štěstí by mělo mně přináležet!"

"Uklidni se, děvenko!" řekla ji stařena a spokojeně pokračovala: "Až přijde ten správný čas, budu u toho!"

A čas se opravdu nachýlil a královna porodila krásného chlapečka a král byl zrovna na lovu. Tu na sebe stará čarodějnice vzala podobu komorné, vešla do komnaty, kde královna ležela, a řekla jí:

"Pojď, lázeň je připravená, to ti udělá dobře a vrátí ztracené síly, pospěš, ať nevychladne."

Její dcera jí byla k ruce, a tak obě zesláblou Sestřičku popadly a odnesly ji do lázně, tam ji položili do vany a vyšly ven.

Dveře pečlivě zvenčí zamknuly a utekly pryč. Protože ta lázeň byla pekelně roztopená, nebohá královna se v ní za malou chvíli udusila.

Když to bylo vykonáno, vzala čarodějnice svoji dceru, na hlavu ji posadila čepec a položila ji do postele na královnino místo. Dala jí také podobu nebohé Sestřičky, jen to chybějící oko vyčarovat neuměla. Aby to ale král nebyl zpozoroval, měla býti k němu vždy obrácená jen tou stranou, kde oko měla.

Večer, když se král vrátil domů a slyšel, že se mu synáček narodil, zaradoval se od srdce a chtěl ke své ženě jít, aby seznal, jak se jí daří.

Tu stařena rychle pravila:

"Počkej králi, ty závěsy neroztahuj, královna se ještě nesmí dívat do světla, musí mít klid."

Král to tedy neučinil a nevěděl, že v posteli leží falešná královna.

Když ale o půlnoci všechno spalo, tu uviděla chůva, která seděla v dětském pokoji u kolébky a hlídala, jak se otevřely dveře a dovnitř vešla Sestřička. Vzala dítě z kolébky, položila si je do náruče a dala mu pít. Pak mu natřásla polštářek a položila jej zpět. A nezapomněla ani na srnečka, šla do rohu, kde ležel, pohladila ho po hřbetě a pak vyšla dveřmi zase ven.

Chůva se ráno ptala strážce, která celou noc v zámku též bděla, zdali viděli někoho vcházet. Ale strážci odvětili:

"Ne, nikoho jsme neviděli."

Tak to šlo po mnoho nocí a to zjevení nikdy neproneslo ani slovo a chůva, která to vždy pozorovala, si jej oslovit neodvážila.

Když uplynul nějaký čas, tu se jala královna jedné noci mluvit:

"Co si počne mé dítě? Co si počne Bratříček? Už jen po dvakráte mohu přijít a nikdy více!"

Komorná ji na to neřekla nic, ale sotva Sestřička zmizela, běžela ke králi a vše mu vypověděla.

I řekl král:

"Bože, co to může být? Budu další noc u dítěte hlídat!"

Večer šel král do dětského pokoje. O půlnoci se zjevila Sestřička a řekla:

"Co si počne mé dítě? Co si počne Bratříček? Už jen jednou mohu přijít a nikdy více!"

Postarala se o dítě jako obvykle a zmizela.

Král si ji neodvážil oslovit, ale hlídal u dítěte i následující noc. A Sestřička pravila znova:

"Co si počne mé dítě? Co si počne Bratříček? Nyní jsem přišla naposledy a nikdy více!"

To už se nemohl král více udržet, vrhnul se k Sestřičce a řekl jí:

"Ty nemůžeš být nikdo jiný než má milovaná žena!"

Odvětila:

"Ano, já jsem tvoje žena!"

V tom okamžiku se jí z Boží milosti navrátil život, byla zdravá a červenolící jako dřív. Vyprávěla králi o tom zločinu, kterého se na ní zlá čarodějnice a její dcera dopustily.

Král je nechal předvést před soud a byl nad nimi vyřčen nemilosrdný ortel. Dcera byla odvedena do hlubokého lesa, kde ji divá zvěř rozsápala, a její matka čarodějnice byla na hranici upálena.

V té hodině, kdy se její tělo změnilo na popel, proměnil se Bratříček opět v člověka a žili v lásce společně až do konce svých dní.